

նաեւ չափազանց հպարտացած էինք մեր երեխատարութեան և մեր ուսման, մեր սիրոյն վրայ, և Հասկայի թէ չափազանց պարծեկեալու եղած էի իր հանձնարարն իրայ, ու ինքն ուլ չափազանց պարծեկեալու։ Հիմա որ մաղցող վիշտէն ձերկացած եմ կրեմալ խօսիլ այս բաներուն վրայ, Այո՛, չափազանց պարծեկեալու եղած էի իմ գեղեցկութեանս վրայ, եւ այսպիսով դո՛ւ չէիր, բաւական կը լինէր ինք նաեւ այդ տեսակին (իսկ) որդին զոր եղեալսդ լինի իմ յիսմաղ պատուով և ամբողջ որուն եւս ալ հայրդդ էի... Այլ չափը անցած էր, այո՛... Տեսար թէ այդ բաւական ինչպէս պատեցի սեղի մեր երջանակութեանը համար... Ա՛հ, ասեալուս մէջն պատրիշ կրէրցի, երբ տեսայ որ իմ ձեռքը առաւ այդ խեղճ փայրիկ համը, երեսը նայեցաւ տեսլ, եւ՛ երեսն նայեցաւ, և ետ առաւ լսածի պոզիիւն չարժեւձեւով մը որ բիշ մնաց զիս հոն կեցած տեղը պիտի մայրեցի... և շրճագործն ձեռքովը բաշտիկ սեղմելով, քանդակագործին կենդանեցող, ասեցի՛ր հրառուչոր, հեղձանքովու ձայնով մը. «Տեսայ որ իմ փառքն արդեւս պէշ զատկեցաւ» (Գարեւնակի) Թարգմ.

